

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Efterat den Kommission, der ved de allerhøieste Resolutioner af 28de Mai og 11te Juni 1869 var bleven nedsat til at tage Fattigvæsenets Ordning og de dermed i Forbindelse staaende Spørgsmaal under Overveielse samt til at fremkomme med et paa de indvundne Resultater grundet Forslag til den lovmæssige Ordning af de paagjældende Forhold, havde tilendebragt sine Forhandlinger, fremsendte den under 6te Oktober 1871 en Betænkning, der findes optagen i Ministerialtidenden B for Maret 1871, Side 653 til 721. Et paa Grundlag af denne Betænkning affattet Forslag til Lov om det offentlige Fattigvæsen blev af Regjeringen forelagt i Rigsdagssamlingen 1872—73 (Rigsdagsstidenden Tillæg A Sp. 1173—1234). Behandlingen af dette Forslag blev tilendebragt i Landsthinget, men paa Grund af Samlingens Slutning naaede Forslaget ikke at komme til Behandling i Folkethinget. Derefter blev i Rigsdagsamlingen 1873—74 et nyt Lovforslag om samme Gjenstand, tildeels affattet i Overensstemmelse med de af Landsthinget vedtagne Forandringer i det tidligere Forslag, (Rigsdagsstidenden Tillæg A. Sp. 1139—86), forelagt Folkethinget, men Forslaget naaede ikke at komme til 2den Behandling.

Med Hensyn til Indholdet af det foreliggende Lovforslag, der i det Væsentlige er stemmende med det i afvigte Rigsdagsamling forelagte, skal man fremhæve Følgende:

Saaledes som man alt i Anledning af det oprindelige Lovforslag har bemærket, har man ikke kunnet samstemme med den nedsatte Kommission, forsaavidt angaar den af samme foreslaaede Ordning af Forholdet mellem den fri Fattigforsørgelse og det offentlige Fattigvæsen. Vel maa det nemlig erkjendes, at naar der, saaledes som i det af Kommissionen udarbejdede Udkast til en Lov om fri Fattigforsørgelse foreslaaet, tillægges den fri Fattigforsørgelse Indtægter, der ikke udelukkende hidrøre fra privat Godgjørenhed, maa dette med-

føre, at en Indblanding fra det Offentliges Side for saavidt er berettiget, som Staten, der maa sikre sig, at de omspurgte Indtægter anvendes efter deres Bestemmelse, til Betyggelse i saa Henseende ikke vil kunne undlade at føre Tilsyn med den Maade, hvorpaa den fri Fattigforsørgelse varetager sit Hverv. Men de Indtægter af den omhandlede Bessaffenhed, om hvilke der her kunde blive Spørgsmaal, vilde dog kun være af en rent underordnet Betydning, hvorimod det turde være indlysende, at det i en aldeles overveiende Grad maatte være den private Goddædighed, gennem hvilken de særdeles betydelige Krav maatte fyldestgøres, som en fri Fattigforsørgelse med et Omraade af et saadant Omfang, som Kommissionen har tænkt sig, nødvendigvis vilde komme til at stille. Ved Lovregler at bringe Goddædigheden til at virke, lader sig imidlertid ikke gjøre, og naar dette er saa, da vilde det kun lidet nytte, om man ad Lovgivningens Vej vilde give bindende Forrifter for den Maade, hvorpaa en fri Fattigforsørgelse skulde organiseres. Naar paa den anden Side Beredvilligheden til at hjælpe og gjøre Offre er tilstede, da er der ingen Grund til at frygte for, at det Apparat, gennem hvilket den skal virke, ikke skulde kunne bringes tillive ad Frivillighedens Vej uden Indblanding af Lovgivningsmagten. At give lovbestemte Regler om fri Virksomhed synes i sig selv at være modsigende og turde i den heromhandlede Sammenhæng tillige let blive formaalsstridende, idet det vel lader sig tænke, at en forhaandenværende Tilbøielighed til at samvirke for en fri Fattigforsørgelse kunde hemmes, naar det, skjøndt der ikke i nogensomhelst Henseende hertil krævedes Bistand af det Offentlige, ikke maatte være de Foreninger, der i dette Diemed maatte danne sig, tilladt at organisere sig efter eget Tykke, men de derimod skulde være bundne til at rette sig efter bestemte i Lovgivningen opstillede Regler om Bestyrelsens Sammensætning og Forretningsgang, om Fremgangsmaaden ved